

JENNIFER ASHLEY

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΤΗ ΦΟΡΑ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Σκοτία, Σεπτέμβριος 1882

Είδα την κυρία Τσείζ να βάζει κρυφά το γράμμα στην τσέπη του λόρδου Κάμερον. Το έκανε σχεδόν κάτω από τη μύτη μου. Καταραμένη γυναίκα!

Η Έινζλι Ντάγκλας γονάτισε, παρά την τουαλέτα που φορούσε, κι άρχισε να ψάχνει την ντουλάπα του λόρδου Κάμερον Μακένζι.

Από όλους τους ανθρώπους έπρεπε να είναι ο Κάμερον Μακένζι; Άραγε το ήξερε η κυρία Τσείζ; Η καρδιά της Έινζλι χτυπούσε ξέφρενα, αλλά κατάφερε να την ηρεμήσει. Όχι, η Φίλιντα Τσείζ δεν μπορούσε να το γνωρίζει. Κανείς δεν το ήξερε. Δεν ήταν δυνατόν να της το είχε πει ο Κάμερον, γιατί τότε τα νέα θα είχαν φτάσει πάλι στην Έινζλι με ταχύτητα αστραπής, χάρη στην αδυναμία της υψηλής κοινωνίας στο κουτσομπολιό. Συνεπώς το λογικό συμπέρασμα ήταν ότι ο Κάμερον δεν είχε μοιραστεί την ιστορία με κανέναν.

Η Έινζλι αισθάνθηκε λίγο καλύτερα. Το γράμμα της βασίλισσας δεν είχε βρεθεί σε κανένα από τα πανωφόρια μέσα στην γκαρνταρόμπα. Στην ντουλάπα η Έινζλι βρήκε προσεχτικά

διπλωμένα πουκάμισα, κολάρα μέσα στα κουτιά τους και γραβάτες τακτοποιημένες με χαρτί ανάμεσά τους. Βατίστα, μεταξύ και λινό, ακριβά υφάσματα για έναν πλούσιο άντρα.

Έφαξε βιαστικά ανάμεσα στα ρούχα, αλλά δεν βρήκε πουθενά το γράμμα αφημένο απερίσκεπτα σε κάποια τσέπη ή πεσμένο ανάμεσα στα πουκάμισα στο ράφι. Προφανώς ο υπηρέτης είχε ψάξει προσεχτικά τις τσέπες του αφέντη του και το είχε πάρει για να του το δώσει ή το είχε φυλάξει κάπου. Ή το είχε βρει ήδη ο Κάμερον, το είχε θεωρήσει γυναικεία ανοησία και το είχε κάψει. Η Έινζι προσευχήθηκε με όλη τη δύναμή της να το είχε κάψει.

Βέβαια αυτό δεν θα έλυne εντελώς το πρόβλημα της Έινζι. Η Φίλιντα, αυτή η καταραμένη γυναίκα, είχε κι άλλα γράμματα της βασίλισσας κρυμμένα κάπου. Η αποστολή της Έινζι ήταν να τα βρει πάση θυσία.

Αυτή τη στιγμή η θυσία ήταν η ανοιχτή γκρι τουαλέτα της Έινζι, το πρώτο της καινούριο φόρεμα εδώ και χρόνια που δεν ήταν κατάμαυρο, αλλά και τα γόνατα, η μέση της και η ψυχική υγεία της.

Η ψυχική υγεία της διαταράχτηκε ακόμα περισσότερο από τον ήχο της πόρτας που άνοιγε πίσω της.

Η Έινζι βγήκε γρήγορα από την γκαρνταρόμπα και γύρισε, περιμένοντας να αντικρίσει τον μάλλον τρομαχτικό τσιγγάνο υπηρέτη να την κοιτάζει αφ' υψηλού. Όμως η πόρτα έκρυβε όποιον την είχε ανοίξει, γεγονός που για την Έινζι σήμαινε μερικά ακόμα δευτερόλεπτα πανικού.

Κρύψου. Πού; Η πόρτα της γκαρνταρόμπας κάλυπτε όλη τη μία πλευρά του δωματίου και η ντουλάπα πίσω της ήταν πολύ γεμάτη για να μπορέσει να κρυφτεί μια γυναίκα με βραδινή τουαλέτα.

Κάτω από το κρεβάτι; Όχι, δεν θα προλάβαινε να φτάσει μέχρι εκεί και να στριμωχτεί από κάτω.

Το παράθυρο με το κάθισμα ήταν δύο βήματα μακριά. Η Έινζλι όρμησε προς τα εκεί, μάζεψε το φόρεμά της και τράβηξε τις κουρτίνες.

Παραλίγο! Από τη χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες, είδε να μπαίνουν στο δωμάτιο ο λόρδος Κάμερον με τη Φίλιντα Τσέιζ, πρώην κυρία επί των τιμών της βασίλισσας, η οποία είχε τα χέρια της τυλιγμένα γύρω από τον λαιμό του.

Η Έινζλι έκπληκτη ένιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Ήξερε εδώ και εβδομάδες ότι η Φίλιντα είχε βάλει στο μάτι τον Κάμερον Μακένζι. Και γιατί να τη νοιάζει; Η Φίλιντα ήταν το είδος της γυναίκας που άρεσε στον λόρδο Κάμερον: όμορφη, έμπειρη, αδιάφορη για τον άντρα της. Παρομοίως ο Κάμερον ήταν το είδος του άντρα που άρεσε στη Φίλιντα: πλούσιος, όμορφος και δεν ήθελε δεσμεύσεις. Ταίριαζαν. Γιατί την απασχολούσε;

Παρ' όλα αυτά ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό όταν είδε τον λόρδο Κάμερον να κλείνει την πόρτα με το ένα χέρι και να γλιστράει το άλλο στη μέση της Φίλιντα. Εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω του κι εκείνος έσκυψε και άρχισε να φιλάει απαλά τον λαιμό της.

Υπήρχε πόθος σε αυτόν τον εναγκαλισμό, απροκάλυπτος, αδιαμφισβήτητος πόθος. Κάποτε, πολύ καιρό πριν, η Έινζλι είχε νιώσει τον πόθο του λόρδου Κάμερον. Θυμόταν τη φωτιά που της είχε ανάψει το φιλί του και τα κύματα της θερμότητας που είχαν διατρέξει το σώμα της. Είχαν περάσει χρόνια, αλλά θυμόταν ακόμα την αίσθηση των χειλιών του στο στόμα της και στο δέρμα της, τα έμπειρα χέρια του.

Η Φίλιντα κόλλησε πάνω στον Κάμερον με μια κραυγή πόθου και η Έινζλι έκανε έναν μορφασμό. Ήξερε πολύ καλά ότι ο κύριος Τσέιζ βρισκόταν ακόμα στον κήπο και περιφερόταν στα φωτισμένα με χάρτινα φαναράκια μονοπάτια, κάτω από τον νυχτερινό ουρανό. Η Έινζλι το ήξερε επειδή είχε ξεγλιστρήσει από τη δεξίωση, όταν οι

καλεσμένοι πέρασαν από την αίθουσα χορού στους κήπους, ώστε να μπορέσει να ψάξει την κρεβατοκάμαρα του λόρδου Κάμερον.

Δεν μπορούσαν να την αφήσουν να ψάξει με την ησυχία της; Όχι, αυτή η ενοχλητική Φίλιντα δεν μπορούσε να κρατηθεί μακριά από τον Μακένζι και τον είχε παρασύρει εδώ για τρελίτσες. Γαϊδούρα εγωίστρια!

Το σακάκι του Κάμερον έπεσε στο πάτωμα. Κάτω από το γιλέκο και το πουκάμισό του διαγράφονταν μύες καλά γυμνασμένοι από τα τόσα χρόνια ιππασίας και εκπαίδευσης αλόγων. Ο λόρδος Κάμερον κινούνταν με χάρη για τόσο μεγαλόσωμος άντρας, ένιωθε άνετα με το ύψος και τη δύναμή του. Ίππευε με την ίδια χάρη και τα άλογα ανταποκρίνονταν στο παραμικρό άγγιγμά του. Η Έινζλι ήξερε από εμπειρία ότι το ίδιο έκαναν και οι γυναίκες.

Κάποιοι έλεγαν ότι η βαθιά ουλή στο ζυγωματικό του είχε καταστρέψει την ομορφιά του, όμως η Έινζλι διαφωνούσε. Η ουλή του δεν της είχε προκαλέσει ποτέ νευρικότητα, όμως το ύψος του της είχε κόψει την ανάσα, όταν της τον είχε συστήσει η Ιζαμπέλα έξι χρόνια πριν, όπως και το γαντοφορεμένο χέρι του μέσα στο οποίο είχε εξαφανιστεί το δικό της. Ο Κάμερον δεν είχε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για μια παλιά συμμαθήτριά της νύφης του, όμως αργότερα... *Αυτό το αργότερα.*

Αυτή τη στιγμή το βλέμμα του Κάμερον ήταν καρφωμένο στη λεπτή, μελαχρινή καλλονή Φίλιντα Τσείζ. Η Έινζλι τύχαινε να γνωρίζει ότι η Φίλιντα διατηρούσε τα μαλλιά της μαύρα με τη βοήθεια βαφής, αλλά δεν θα το μαρτυρούσε ποτέ. Δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει τόσο μικροπρεπής. Μπορεί εκείνη και η Ιζαμπέλα να γελούσαν γι' αυτό, αλλά δεν έβλαπταν κανένα.

Ο Κάμερον έβγαλε το γιλέκο του, τη γραβάτα και το κολάρο του και η Έινζλι είδε πεντακάθαρα τον γυμνό και υγρό λαιμό του.

Ένωσε το στήθος της να σφίγγεται και απέστρεψε το βλέμμα

της. Αναρωτήθηκε πόσο θα έπρεπε να περιμένει πριν επιχειρήσει να ξεγλιστρήσει – σίγουρα μόλις το ζευγάρι έπεφτε στο κρεβάτι θα ήταν πολύ απασχολημένο για να προσέξει την Έινζι να μπουσουλάει προς την πόρτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα νιώθοντας χειρότερα με κάθε λεπτό που περνούσε.

Όταν βρήκε το θάρρος να κοιτάξει πάλι από τη χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες, το μούστο της Φίλιντα ήταν ανοιχτό και αποκάλυπτε έναν όμορφο κορσέ και τις γεμάτες καμπύλες της. Ο λόρδος Κάμερον έσκυψε να φιλήσει τα στήθη της που ξεχειλίζουν από τον κορσέ και η Φίλιντα βόγκηξε από ευχαρίστηση.

Η Έινζι θυμήθηκε τα χείλη του λόρδου Κάμερον πάνω στα δικά της στήθη, την καυτή αναπνοή του πάνω στο δέρμα της, τα χέρια του στην πλάτη της. Και το φιλί του. Θυμόταν με ακρίβεια την πίεση των χειλιών του, το σχήμα και τη γεύση του στόματός του, τα τραχιά δάχτυλά του πάνω στο δέρμα της.

Θυμήθηκε επίσης τη μαχαιριά στην καρδιά της όταν την επόμενη μέρα την είχε κοιτάξει και την είχε αγνοήσει. Ήταν δικό της το λάθος. Η Έινζι ήταν νέα και είχε επιτρέψει να την ξεγελάσουν με αποτέλεσμα να τον προσβάλει.

Τώρα το χέρι της Φίλιντα ήταν κάτω από το κιτ του Κάμερον. Εκείνος μετακινήθηκε για να την αφήσει να παίξει και το καρό ύφασμα σηκώθηκε πιο ψηλά. Φάνηκαν οι δυνατοί μηροί του και η Έινζι είδε σοκαρισμένη ότι το δέρμα του ήταν σημαδεμένο από τα γόνατα μέχρι την καμπύλη των γλουτών.

Είχε βαθιές, τραχιές ουλές από παλιές πληγές που είχαν κλείσει καιρό πριν. Πώς ήταν δυνατόν να μην το είχε προσέξει; Της ξέφυγε μια πνιχτή κραυγή γεμάτη έκπληξη.

Η Φίλιντα σήκωσε το κεφάλι της. «Αγάπη μου, άκουσες κάτι;»

«Όχι», απάντησε ο Κάμερον και η φωνή του ακούστηκε βαθιά και βραχνή.

«Είμαι σίγουρη ότι άκουσα έναν θόρυβο. Θα μου κάνεις τη χάρη να ελέγξεις εκείνο το παράθυρο;»

Η Έινζλι πάγωσε.

«Ξέχνα το παράθυρο. Μάλλον είναι κάποιο από τα σκυλιά».

«Σε παρακαλώ, αγάπη μου». Ο ναζιάρικος τόνος της ήταν τέλειος. Ο Κάμερον γρύλισε κάτι και η Έινζλι άκουσε τα βαριά βήματά του.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Στην κρεβατοκάμαρα υπήρχαν δύο παράθυρα, ένα από κάθε πλευρά του κρεβατιού. Ήταν πιθανόν ο λόρδος Κάμερον να πήγαινε στο άλλο παράθυρο. Οι πιθανότητες ήταν πενήντα-πενήντα, όπως θα έλεγε ο μικρότερος αδελφός της Έινζλι, ο Στίβεν. Είτε θα τραβούσε την κουρτίνα και θα έβλεπε την Έινζλι είτε όχι.

Στον Στίβεν δεν άρεσαν τα στοιχήματα αυτού του είδους. Δεν υπήρχαν αρκετές μεταβλητές για να τα κάνουν ενδιαφέροντα, επέμενε. Βέβαια ο Στίβεν δεν καθόταν κουλουριασμένος στο καναπεδάκι του παραθύρου περιμένοντας να τον ανακαλύψουν ο λόρδος Κάμερον και η γυναίκα που εκβίαζε τη βασίλισσα της Αγγλίας.

Οι μαυρισμένες, μεγάλες παλάμες του λόρδου Κάμερον άρπαξαν τις κουρτίνες μπροστά από την Έινζλι και τις άνοιξαν μερικά εκατοστά.

Η Έινζλι σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε τον Κάμερον, αντικρίζοντας για πρώτη φορά έπειτα από έξι χρόνια τα μάτια του, που θύμιζαν τοπάζι. Την κοίταξε καλά, όπως κοιτάζουν τα λιοντάρια τις γαζέλες στα αφρικανικά λιβάδια, και η γαζέλα μέσα της ήθελε να τρέξει, να τρέξει μακριά. Όμως το ανυπότακτο αγοροκόριτσο από την ακαδημία της κυρίας Πρινγκλ, που πλέον ήταν μια αριστοκρατική κυρία επί των τιμών, τον κοίταξε με θάρρος.

Η σιωπή συνεχίστηκε. Το τεράστιο σώμα του Κάμερον την έκρυβε, όμως πολύ εύκολα θα μπορούσε να μετακινηθεί και να την αποκαλύψει. Ο Κάμερον δεν της χρωστούσε τίποτα. Σίγουρα θα είχε καταλάβει ότι κρυβόταν στο υπνοδωμάτιό του εξαιτίας κάποιας νέας ίντριγκας. Μπορούσε να την προδώσει και να την παραδώσει στη Φίλιντα πιστεύοντας ότι της άξιζε.

Πίσω από τον Κάμερον η Φίλιντα είπε: «Τι συμβαίνει, αγάπη μου; Γιατί ξαφνιάστηκες;»

«Τίποτα», είπε ο Κάμερον. «Ένα ποντίκι».

«Δεν αντέχω τα ποντίκια. Σκότωσέ το, Καμ».

Το βλέμμα του Κάμερον συναντήθηκε με της Έινζλι, που ανάσαινε με δυσκολία μέσα στον στενό κορσέ της.

«Για την ώρα», είπε, «θα το αφήσω να ζήσει». Ο Κάμερον τράβηξε με δύναμη τις κουρτίνες κλείνοντας την Έινζλι μέσα σε αυτό το καταφύγιο από γυαλί και βελούδο. «Πρέπει να πάμε κάτω».

«Μα γιατί; Μόλις ήρθαμε».

«Είδα ότι πολλοί από τους καλεσμένους ξαναμπήκαν στο σπίτι, συμπεριλαμβανομένου του άντρα σου. Θα κατέβουμε χώρια. Δεν θέλω να φέρω σε δύσκολη θέση την Μπεθ και την Ιζαμπέλα».

«Εντάξει λοιπόν».

Η Φίλιντα δεν φάνηκε να απογοητεύεται ιδιαίτερα. Βέβαια είναι πιθανόν να σκεφτόταν ότι μπορούσε να συναντηθεί με τον λόρδο Μακένζι όποτε ήθελε να απολαύσει το άγγιγμά του.

Για μια στιγμή η Έινζλι ένιωσε τη ζήλια να της τρώει τα σωθικά.

Έμειναν σιωπηλοί για λίγο, αναμφίβολα τακτοποιώντας τα ρούχα τους. Μετά η Φίλιντα είπε: «Τα λέμε αργότερα, αγάπη μου».

Η Έινζλι άκουσε την πόρτα να ανοίγει, κάποιες πνιχτές κουβέντες και μετά την πόρτα που έκλεινε. Έλεσε σιωπή. Περίμενε μερικά γεμάτα αγωνία λεπτά για να βεβαιωθεί ότι είχαν φύγει

και μετά άνοιξε τις βαριές κουρτίνες και κατέβηκε από το καθισματάκι στο παράθυρο.

Είχε φτάσει στην άλλη άκρη του δωματίου και είχε ακουμπήσει το χέρι της στο πόμολο της πόρτας, όταν άκουσε κάποιον να ξεροβήχει πίσω της.

Η Έινζλι γύρισε αργά. Ο λόρδος Κάμερον στεκόταν στη μέση του δωματίου με το πουκάμισο και το κιλτ του. Το χρυσαφένιο βλέμμα του την έκανε να κοκαλώσει. Στα μεγάλα δάχτυλά του κρατούσε ένα κλειδί.

«Πείτε μου λοιπόν, κυρία Ντάγκλας», είπε και η βραχνή φωνή του την καθήλωσε. «Τι στο καλό κάνετε στην κρεβατοκάμαρά μου αυτή τη φορά;»

Κεφάλαιο 2

Έξι χρόνια πριν

Τελικά αυτό είναι πολύ ευχάριστο. Έξι χρόνια πριν, ο Κάμερον Μακένζι στεκόταν στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς του και παρακολουθούσε μια όμορφη άγνωστη γυναίκα να κλείνει το συρτάρι του κομοδίνου του.

Η γυναίκα φορούσε μπλε – μια αστραφτερή μπλε τουαλέτα με σεμνό τουρνουρί* που αποκάλυπτε τους ώμους της και τόνιζε τη μέση της. Ροζ τριαντάφυλλα στόλιζαν τα μαλλιά της και έφταναν μέχρι την ουρά της τουαλέτας της. Είχε βγάλει τα παπούτσια της για να μη γίνει αντιληπτή, αποκαλύπτοντας λεπτά πέλματα μέσα σε λευκές μεταξωτές κάλτσες.

Δεν τον είχε ακούσει. Ο Κάμερον στηρίχτηκε στο πλαίσιο της πόρτας απολαμβάνοντας την εικόνα της γυναίκας που έπαχνε ανυποψίαστη το κομοδίνο του.

Ο Κάμερον, μεθυσμένος και βαριεστημένος, είχε φύγει από τη δεξίωση του Χαρτ στον κάτω όροφο μην αντέχοντας να μείνει λεπτό παραπάνω. Η ανία του άρχισε να διαλύεται. Δεν μπορούσε

---

* Πλέγμα που δημιουργούσε ένα φούσκωμα στο πίσω μέρος του φορέματος.

να θυμηθεί ποια ήταν αυτή η νεαρή γυναίκα – ήξερε ότι του την είχαν συστήσει, αλλά οι καλεσμένοι του Χαρτ είχαν γίνει στο κεφάλι του ένα θολό συνονθύλευμα προσώπων.

Αυτή η γυναίκα ξεχώρισε από τη μάζα και με κάθε λεπτό που περνούσε γινόταν όλο και πιο αληθινή στα μάτια του.

Ο Κάμερον διέσχισε ήσυχα το δωμάτιο με την απάθεια που τον χαρακτήριζε όταν δεν ήταν κοντά στα άλογα ή στον Ντάνιελ. Στάθηκε πίσω από τη γυναίκα με τα μπλε και έβαλε τα χέρια του στο σατέν ύφασμα γύρω από μέση της.

Ένωσε σαν να είχε πιάσει στα χέρια του ένα γατάκι – μια ξαφνιασμένη κραυγή, δυνατό καρδιοχτύπι και γρήγορη αναπνοή. Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε και η καρδιά του παγιδεύτηκε στα μεγάλα γκριζα μάτια της.

«Λόρδε μου, εγώ... απλώς...»

«Έψαχνες κάτι», συμπλήρωσε. Τα τριαντάφυλλα στα μαλλιά της ήταν αληθινά και η θέρμη του κορμιού της έκανε το άρωμά τους πιο έντονο. Στον λαιμό της φορούσε μια απλή ασημένια αλυσίδα με ένα μενταγιόν.

«Μολύβι και χαρτί», του είπε.

Δεν ήξερε να λέει ψέματα. Όμως ήταν απαλή και μύριζε όμορφα και ο Κάμερον ήταν πολύ μεθυσμένος για να τον νοιάζουν τα ψέματά της. «Για να μου γράψεις ένα γράμμα;»

«Ναι, βέβαια».

«Πες μου τι θα μου έγραφες».

«Δεν είμαι σίγουρη».

Το τραύλισμά της ήταν αξιολάτρευτο. Ήταν προφανές πως αναζητούσε ένα ειδύλλιο. Ο Κάμερον έσφιξε περισσότερο τη μέση της και την τράβηξε ώστε να ακουμπήσει πάνω του. Το μικρό τουρνούρι του φορέματός της πίεζε τα λαγόνια του και τον εμπόδιζε να νιώσει αυτό που επιθυμούσε.

Όταν σήκωσε το κεφάλι της και τον ξανακοίταξε, κάτι έσπασε μέσα του. Το άρωμά της αναμειγμένο με αυτό των τριαντάφυλλων, η αίσθηση του κορμιού της στην καμπύλη του χεριού του, τα μαλλιά της που γαργαλούσαν το πιγούνι του, ξύπνησαν μέσα του συναισθήματα που νόμιζε ότι είχαν πεθάνει για πάντα.

Χρειαζόταν αυτή τη γυναίκα, την ήθελε. Μπορούσε να πινηθεί μέσα της, να την κάνει να αναστενάξει από ηδονή και να βυθιστεί για λίγο στη λήθη.

Ο Κάμερον φίλησε τον ώμο της και γεύτηκε το δέρμα της. Αλμυρό, γλυκό, κάπως πικάντικο. Δεν του ήταν αρκετό, ήθελε κι άλλο.

Ο Κάμερον δεν φιλούσε συχνά τις γυναίκες στο στόμα. Τα φιλιά οδηγούσαν σε προσδοκίες και φούντωναν τις ελπίδες για σχέση, κάτι που εκείνος δεν επιθυμούσε.

Όμως ήθελε να γευτεί αυτή τη νεαρή γυναίκα που υποκρινόταν τόση αθωότητα. Ένα όνομα ήρθε στο μυαλό του... κυρία Ντάγκλας; Ο Κάμερον θυμήθηκε αόριστα έναν άντρα να στέκεται δίπλα της στη σκάλα, κάποιον που ήταν πολύ μεγάλος για την ηλικία της. Προφανώς παντρεύτηκε από συμφέρον και ο σύζυγος είχε χρόνια να την αγγίξει.

Ο Κάμερον θα την άγγιζε, θα τη γεύοταν και μετά θα την επέστρεφε στον ανεπαρκή σύζυγό της χορτασμένη κι ευχαριστημένη. Τουλάχιστον μία νύχτα μέσα σε αυτό το σπίτι δεν θα ήταν τόσο ανιαρή.

Τράβηξε πίσω το κεφάλι της και χάιδεψε το στόμα της με τα χείλη του. Η κυρία Ντάγκλας ξαφνιασθηκε αλλά δεν τον έσπρωξε. Ο Κάμερον ανάγκασε τα χείλη της να ανοίξουν και το φιλί του έγινε πιο βαθύ.

Ένιωσε τη γλώσσα της στο στόμα του, διστακτική αλλά υπέροχα περίεργη, και μια ηδονική ζεστασιά απλώθηκε στο κορμί του. Αυτή η γυναίκα ήταν άπειρη, μάλλον είχε να φιλήσει έτσι

πολύ καιρό, όμως ο Κάμερον καταλάβαινε ότι το είχε δοκιμάσει τουλάχιστον μία φορά. Έπιασε το κεφάλι της με το χέρι του και την άφησε να τον εξερευνήσει.

Ο Κάμερον διέκοψε το φιλί τους για να γλείψει τα χείλη της και η υγρασία τους του φάνηκε γλυκιά σαν μέλι. Το στόμα του κατέβηκε στον λαιμό της κι άρχισε να ξεκουμπώνει το φόρεμά της. Το μεταξωτό ύφασμα υποχώρησε εύκολα και το κατέβασε με τα χέρια του για να μπορέσει να φιλήσει το μπούστο της. Της ξέφυγε ένα μικρό βογκητό ευχαρίστησης και ο Κάμερον ένιωσε τη διέγερσή του να μεγαλώνει και την ανάγκη να τον πιέζει να βιαστεί. Όμως εκείνος δεν ήθελε να βιαστεί. Ήθελε να προχωρήσει αργά και να απολαύσει την κάθε στιγμή.

Άφησε το ύφασμα να πέσει γύρω από τη μέση της και τα έμπειρα χέρια του άρχισαν να ξεκουμπώνουν τον κορσέ της.

Η Έινζλι νόμιζε ότι θα έπιασε φωτιά και θα πέθαινε. Δεν είχε σκοπό να συμβεί αυτό – σκόπευε να έχει φύγει από το δωμάτιο πολύ πριν επιστρέψει ο λόρδος Κάμερον. Όμως τώρα της ξυπνούσε αισθήσεις που πίστευε ότι δεν θα ένιωθε ποτέ ξανά.

Το περιδέραιο που είχε πάρει από το κομοδίνο του Κάμερον ήταν ασφαλές στην τσέπη του μισοφοριού της. Παραλίγο να το είχε κρύψει στο μπούστο της, όμως τα σμαράγδια ήταν μεγάλα και φοβήθηκε ότι θα διαγράφονταν κάτω από το ύφασμα. Ευτυχώς είχε αλλάξει γνώμη, διαφορετικά τα περιπλανώμενα δάχτυλα του Κάμερον θα το είχαν ήδη εντοπίσει.

Το περιδέραιο ανήκε στην κυρία Τζένινγκς, μια χήρα φίλη του αδελφού της Έινζλι. Η κυρία Τζένινγκς είχε εξομολογηθεί κλαίγοντας στην Έινζλι ότι είχε αφήσει το περιδέραίο της στην κρεβατοκάμαρα του Κάμερον και ότι αυτός ο κακός άντρας αρνιόταν να της το επιστρέψει. Ισχυρίστηκε ότι το χρησιμοποιούσε για να την εκβιάσει. Η κυρία Τζένινγκς έτρεμε το σκάνδαλο που θα

προκαλούσε η αποκάλυψη. Η Έινζλι, εξοργισμένη από τη συμπεριφορά του Κάμερον, είχε προσφερθεί να το πάρει η ίδια.

Τώρα καταλάβαινε γιατί η κυρία Τζένινγκς είχε υποκύψει στη γοητεία του λόρδου Κάμερον. Ο πανύψηλος Κάμερον την έκανε να φαίνεται μικροσκοπική και τα χέρια της χάνονταν μέσα στις τεράστιες παλάμες του. Όμως αντί να αισθάνεται φόβο, η Έινζλι ένιωθε ασφαλής μέσα στα μπράτσα του, σαν να ήταν προορισμένη για να εφαρμόζει τέλεια σε αυτή την αγκαλιά.

Επικίνδυνες σκέψεις, πολύ επικίνδυνες.

Ο Κάμερον σκορπούσε φιλιά στον λαϊμό της. Η Έινζλι άγγιξε τα μαλλιά του θαυμάζοντας τη μεταξένια υφή τους. Η ανάσα του ήταν καυτή, το στόμα του έκαιγε και η φωτιά του καταβρόχθισε την Έινζλι.

Τα κορδόνια του κορσέ υποχώρησαν και τα χέρια του Κάμερον γλίστρησαν στην πλάτη της, κάτω από το κομπινεζόν της.

Η πραγματικότητα χτύπησε βίαια την Έινζλι. Ο διαβόητος Κάμερον Μακένζι την έγδυνε με τα ικανά, έμπειρα στην αποπλάνηση χέρια του κι ήταν έτοιμος να τη ρίξει στο κρεβάτι. Όμως η Έινζλι Ντάγκλας δεν ήταν μια εταίρα ή μια γυναίκα που ζούσε ξέφρενα κάνοντας τις δικές της επιλογές. Χάρη στο εύστροφο μυαλό του αδελφού της, είχε κάνει έναν αξιοσέβαστο γάμο και ο ηλικιωμένος σύζυγός της την περίμενε στην κρεβατοκάμαρά τους.

Ο Τζον θα καθόταν κοντά στη φωτιά φορώντας τις παντόφλες του και πιθανότατα θα είχε ήδη αποκοιμηθεί διαβάζοντας την εφημερίδα του. Το κεφάλι του με τα γκριζα ανακατεμένα μαλλιά θα είχε γείρει μπροστά και τα γυαλιά του θα στέκονταν στραβά πάνω στη μύτη του. Ο Τζον Ντάγκλας ήταν τρυφερός και υπομονετικός και καταλάβαινε ότι η νεαρή σύζυγός του είχε να κάνει πιο ενδιαφέροντα πράγματα από το να είναι μαζί του. Η Έινζλι ένιωσε την καρδιά της να ραγίζει.

«Δεν μπορώ». Οι λέξεις βγήκαν με δυσκολία από το στόμα της, σπρωγμένες από την αίσθηση του καθήκοντος. «Δεν μπορώ. Λυπάμαι πολύ, λόρδε μου».

Ο Κάμερον κοκάλωσε με το στόμα του στον λαιμό της και τα χέρια του στη γυμνή πλάτη της.

«Ο σύζυγός μου είναι πολύ καλός», ψιθύρισε. «Είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος. Δεν του αξίζει αυτό».

Ανάθεμα, φώναξε κάτι μέσα στον Κάμερον. Ανάθεμα.

Παλεύοντας ενάντια στο σώμα του, απομάκρυνε τα χέρια του. Ο Κάμερον γνώριζε καλά τις γυναίκες, καταλάβαινε πότε το γυναικείο κορμί λαχταρούσε το αντρικό άγγιγμα. Παρά την αγωνία που καθρεφτιζόταν στα γκριζα μάτια της, ήταν προφανές ότι η κυρία Ντάγκλας επιθυμούσε αυτό που της πρόσφερε ο Κάμερον. Μπορούσε να μυρίσει την ανεπαίσθητη μυρωδιά της επιθυμίας της κάτω από το άρωμα των τριαντάφυλλων και ήξερε ότι αν την έκανε δική του θα ήταν υγρή και έτοιμη να τον υποδεχτεί.

Ήταν προφανές ότι ο άντρας της δεν ικανοποιούσε τις ανάγκες της. Δεν είχε σημασία αν δεν ήθελε ή δεν μπορούσε. Το γεγονός ήταν ότι δεν το έκανε, διαφορετικά αυτή η κυρία δεν θα είχε έρθει να τον βρει.

Κι όμως η κυρία Ντάγκλας του έλεγε όχι για χάρη του άντρα της. Μια τέτοια απόφαση απαιτούσε πραγματικό θάρρος, κάτι που δεν διέθεταν οι περισσότερες γυναίκες του Κάμερον. Αυτές οι γυναίκες αναζητούσαν την ικανοποίηση και δεν τις απασχολούσε ποιος θα πληγωνόταν στην πορεία.

Ο Κάμερον έσφιξε τα κορδόνια του κορσέ της κυρίας Ντάγκλας, τα έδεσε και στη συνέχεια έκανε το ίδιο με το φόρεμά της. Τη γύρισε προς το μέρος του και χαίδεψε το μάγουλό της με την ανάστροφη της παλάμης του.

«Πηγαίνετε να πείτε στον σύζυγό σας πόσο τυχερός είναι, κυρία Ντάγκλας».

«Πραγματικά λυπάμαι, λόρδε μου».

Αν ήταν δυνατόν! Ο Κάμερον είχε επιχειρήσει να την αποπλανήσει κι εκείνη του ζητούσε συγγνώμη. Ο Κάμερον αναζητούσε την ηδονή, τη φωτιά του ζευγαρώματος που έσβηνε κάθε σκέψη. Τίποτα περισσότερο. Είχε υποθέσει ότι το ίδιο ήθελε κι εκείνη. Τώρα, όμως, εκείνη ανησυχούσε ότι τον είχε ταλαιπωρήσει.

Ο Κάμερον έσκυψε και φίλησε τα μισάνοιχτα χείλη της, χρονοτριβώντας όσο περισσότερο μπορούσε. «Έλα, φύγε τώρα».

Η κυρία Ντάγκλας έγνεψε χαμογελώντας όλο ευγνωμοσύνη. Ευγνωμοσύνη – ο Θεός να τον βοηθήσει.

Ο Κάμερον τη συνόδευσε στην πόρτα. Την άνοιξε, φίλησε άλλη μια φορά τα υγρά χείλη της και την οδήγησε έξω. Όταν η κυρία Ντάγκλας στράφηκε προς το μέρος του για να του πει κάτι, εκείνος κούνησε το κεφάλι του, έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε.

Ακούμπησε το μέτωπό του στη δροσερή επιφάνεια της πόρτας κι άκουσε τα βήματά της να απομακρύνονται στον άδειο διάδρομο. «Καληνύχτα, κοπελιά μου», ψιθύρισε.

Ο Κάμερον πέρασε την υπόλοιπη νύχτα στο κρεβάτι του ντυμένος, κατεβάζοντας το ένα ποτήρι ούισκι μετά το άλλο. Προσπάθησε πολύ να μη σκέφτεται την όμορφη κυρία Ντάγκλας και το πώς θα μπορούσε να είχε εξελιχθεί η αποπλάνηση, αλλά απέτυχε παταγωδώς.

Οι φαντασιώσεις του τον τύλιξαν με μια θαλπωρή που την ένιωσε και την επόμενη μέρα καθώς παρακολουθούσε την κυρία Ντάγκλας. Ο άντρας της ήταν ψηλός και ισχνός κι έδειχνε αμήχανος μαζί της παρόλο που τριγυρνούσε γύρω της σαν να χρειαζόταν την επιβεβαίωση της συνεχούς παρουσίας της. Ο Κάμερον παρατήρησε ότι εκείνη ήταν τρυφερή μαζί του. Δεν τον

αντιμετώπιζε με περιφρόνηση. Επίσης παρατήρησε ότι η κυρία Ντάγκλας απέφυγε συστηματικά το βλέμμα του.

Θα μπορούσαν να είχαν μια παθιασμένη σχέση – κάθε νύχτα και κάτι διαφορετικό. Θα κάλυπτε το γυμνό σώμα της με κοσμήματα και θα το άλειφε με αρωματικά έλαια. Θα ήταν διακριτικός, κάτι που δεν τον απασχολούσε συνήθως. Θα την έπειθε ότι οι πράξεις τους δεν θα πλήγωναν ποτέ τον σύζυγό της. Θα συναντιούνταν κρυφά, μόνοι τους μέσα στην άμαξα του Κάμερον, και θα εξερευνούσαν, θα γεύονταν και θα μάθαιναν καλά ο ένας τον άλλον. Η σχέση τους θα ήταν έξοχη, από εκείνες που τις σκέφτεσαι χρόνια μετά.

Η ευχάριστη αυτή φαντασίωση διαλύθηκε απότομα την επόμενη νύχτα. Ο Κάμερον στεκόταν στη βεράντα έξω από την αίθουσα χορού κι έπινε ουίσκι με τον αδελφό του τον Μακ. Μια πρώην ερωμένη του Κάμερον, η Φελίσια Χάρντκαστλ, καλλίγραμμη αλλά οξυθυμη, όρμησε στη βεράντα και στάθηκε μπροστά του.

«Της έδωσες το περιδέραιό μου!»

Περιδέραιο; Ποιο περιδέραιο; Ο κόσμος μέσα στην αίθουσα τους κοίταζε και ο Μακ τους παρακολουθούσε με έκπληξη αλλά και περιέργεια.

«Για ποιο πράγμα μιλάς;» απάτησε να μάθει ο Κάμερον.

Η Φελίσια έδειξε με το δάχτυλό της την κυρία Τζένινγκς, μία ακόμα πρώην ερωμένη του. Η εν λόγω κυρία στεκόταν στη μέση της αίθουσας χορού φορώντας μια τουαλέτα με βαθύ ντεκολτέ που αναδεικνυε τα σμαράγδια γύρω από τον λαιμό της. Σμαράγδια που ο Κάμερον είχε αγοράσει για τη Φελίσια, αλλά εκείνη απερίσκεπτα τα είχε αφήσει στο υπνοδωμάτιό του στις αρχές της εβδομάδας. Ο Κάμερον είχε κλειδώσει το περιδέραιο στο συρτάρι του κομοδίνου του σκοπεύοντας να πει στον Άντζελο, τον υπηρέτη του, να τα δώσει στην καμαριέρα της Φελίσια.

Τώρα τα σμαράγδια στόλιζαν τον λαιμό της κυρίας Τζένινγκς, που γύρισε να χαιρετήσει την κυρία Ντάγκλας σφιγγοντάς της το χέρι με θέρμη. Την κυρία Ντάγκλας, τη γυναίκα που είχε βρει την προηγούμενη νύχτα πάνω από το κομοδίνο του.

Ανάθεμα.

Η Φελίσια όρμησε μέσα και άρχισε να εκτοξεύει κατηγορίες προς την κυρία Τζένινγκς και την Έινζλι. Ο Κάμερον είδε το όμορφο στόμα της να ανοίγει και το βλέμμα της να πλανιέται στον χώρο και να καρφώνεται στο δικό του.

Η έκφρασή της μαρτυρούσε σύγχυση, σοκ, προδοσία. Ήταν άραγε μια αυθόρμητη αντίδραση ή άλλη μία εξαπάτηση;

Δεν είχε σημασία. Η κυρία Ντάγκλας του είχε πει ψέματα, τον είχε χρησιμοποιήσει, τον είχε ξεγελάσει με τη δακρύβρεχτη άρνησή της να προδώσει τον άντρα της – και όλα αυτά για να κλέψει ένα ηλίθιο περιδέραιο στο πλαίσιο μιας γυναικείας ίντριγκας. Και ο Κάμερον την είχε πατήσει σαν ανόητος.

Μπήκε στην αίθουσα χορού και πέρασε μέσα από το πλήθος, προσπαθώντας να αγνοήσει τη Φελίσια, την κυρία Τζένινγκς και τους έκπληκτους καλεσμένους. Η Έινζλι Ντάγκλας όρμησε στον δρόμο του κι εκείνος παραλίγο να περάσει από πάνω της.

Τα γκριζα μάτια της τον εκλιπαρούσαν να την καταλάβει και να τη συγχωρήσει. Του ήρθε στον νου το άρωμα από τα τριαντάφυλλα στο μπούστο της και η γλυκιά μυρωδιά της, και ο Κάμερον κατάλαβε ότι την ήθελε ακόμα.

Πίεσε τον εαυτό του να την κοιτάξει με παγερή αδιαφορία, κλείνοντας την καρδιά του στα δάκρυα που γυάλιζαν στις βλεφαρίδες της. Έκανε μεταβολή και συνέχισε να προχωράει ανάμεσα στο πλήθος μέχρι που έφτασε στην πόρτα, βγήκε έξω και κατευθύνθηκε προς τους στάβλους.

Η ζεστή μυρωδιά των αλόγων τον παρηγόρησε λίγο, όμως ο

Κάμερον είπε στον Άντζελο ότι θα έφευγε. Ανέβηκε σε ένα άλογο και απομακρύνθηκε. Την ίδια νύχτα επιβιβάστηκε σε ένα τρένο για το Λονδίνο και το επόμενο πρωί έφυγε για την Ευρώπη.

Τα έξι χρόνια που μεσολάβησαν από τότε μέχρι αυτή τη στιγμή πέρασαν μπροστά από τα μάτια του Κάμερον. Είχε επιστρέψει στο υπνοδωμάτιό του στη μέση μίας ακόμα βαρετής δεξίωσης και είχε βρει πάλι την Έινζλι Ντάγκλας μέσα στην κρεβατοκάμαρά του.

Κάτι δυνατό και πρωτόγονο διέλυσε τη μέθη του. Ο Κάμερον πέταξε το κλειδί στον αέρα και ο ήχος που έκανε όταν το έπιασε έσκισε τη σιωπή.

«Λοιπόν;» ρώτησε. «Έχεις σκεφτεί καμιά δικαιολογία;»